

LAIVAS

No. 33. Metai VI

Rugp. (Aug.) 14, 1926

1926 m. 14.
biblioteka
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

XII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija.

SV. LUK. 10. 23—37.

NUO metu Jėzus tarė savo mokytiniams: Paaimintos akys, kurios mato, ką jūs matote. Nes sakau jums: daug pranašų ir karalių norėjo matyti, ką jūs matote, bet nematė, ir girdėti, ką jūs girdite bet negirdėjo. Štai vienas įstatymo žinovas ėmė jį gundyti ir sakė: Mokytojau, ką aš turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą; Jis paklausė jį: Kas parašyta įstatyme? Kaip skaitai? Tas atsakydamas, tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą visa savo širdimi, visa savo siela, visomis savo jėgomis, visomis savo mintimis ir savo artima, kaip pats save. Jis jam tarė: Gerai atsakei; tai daryk ir busi gyvas. Bet anas, norėdamas pats save pateisinti, tarė Jėzui: Ir kas gi mano artimas? Atsiliepdamas Jėzus tarė: Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jeriką. Jis pateko tarp galvažudžių. Tie apiplėšė jį, ir sužeidė jį, nuėjo sau, palikdami jį pusgyvį. Atsitiko, kad tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas ir matydamas jį, praėjo. Taipat ir levitas, atsiradęs toje vietoje, jį matė ir praėjo. Vienas gi keleivis samaritonas ėjo pro jį ir jį pamatęs buvo gailėstingu-

Lekcija.

2 KOR. 3, 4—9.

ROLIAI: Tokį pasitikėjimą Dievu mes turime per Kristų, ne kad mes butu- mės savaime tinkamai ką nors manyti lyg iš savęs, bet mūsų tinkamumas yra iš Dievo, kurs ir padarė mus tinka- mus buti naujos Sandaros tarnais ne raide, bet dvasia. Nes raidė užmuša, dvasia gi gaivina. Jei mirties tarnystė, raidėmis pažymėta akmenyse, buvo tokioje garbėje, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti į Mozės veidą del jo veido spindėjimo, kurs tačiau turėjo išnykti, kaip gi ne bus didesnėje garbėje dvasios tarnystė.

mo sujudintas. Jis prisiartinio, aprišo jo žaizdas, užpyles aliejaus ir vyno, užkėlė jį ant savo gyvulio, nugabeno į užėigą ir rupinosi juo. Kitą dieną jis išsiėmė du denarų, padavė užėigos savininkui ir tarė: Rupinkis juo ir jei ką viršaus išleisi, aš sugrįžęs tau atiduosiu. Kas iš šitų trijų tau rodosi buvęs artimas to, kurs pateko tarp galvažudžių? Jis atakė: Tas, kurs jam parodė gailėstin- gumo. Jėzus jam tarė: Eik ir tu daryk panašiai.

Švenčiausios Panos Marijos Dangun Ėmimo Šventė.

Evangelija

LUK. 10, 38-42.

A NUO metu atsitiko, kad Jėzus įėjo į vieną sodžių. Tenai viena moteriškė, vardu Morta, priėmė jį į savo namus. Ji turėjo seserį, vardu Marija, kuri atsisėdo prie Viešpaties kojų ir klausėsi jo žodžių. Morta tu-

rėjo daug visokio darbo su patarnavimu. Ji sustojo ir tarė: Viešpatie, tau nerupi, kad mano sesuo palieka tarnauti mane viena? Sakyk jai, kad ji man padėtų. Viešpats atsakydamas jai tarė: Morta, Morta, rupiniesi ir esi nerami dėl daugelio dalykų. Reikia gi tik vieno. Marija išsirinko geriausią dalį, kuri nebus iš jos atimta.

Lietuviškoji Kolegija Amerikoje.

Tautos švietimo židiny yra aukštesnėji mokykla. Šitokioje mokykloje yra ruošiami tautai ateities darbuotojai. Jie užtikrina tautos laimingą ateitį. Jei kokiam nors krašte lietuvių tauta šiuo žvilgsniu yra nuskriausta, tai mūsų išeivija čia Amerikoje. Neturėdami užtekstinai visuomenės darbuotojų ir vadų, mes matome kaip sparčiai mūsų išeivija silpsta. Josios vaikai be tinkamų vadų, kuriuos jie suprastų, sutirpsta svetimtaučių juroje. Tokiu budu mūsų išeivija nyksta ir lietuvių tauta mažta.

Mūsų dabartinėje lietuvių visuomenėje pasireiškia dvi sriov: viena grynai lietuviška — atvykusieji iš Lietuvos, kita gi amerikietiška lietuviška — šito krašto vaikai. Ateitis priklauso šitai antrai sriovei. Jinai tiktai tuomet išliks dvasioje lietuviška, jeigu turės iš savo tarpo kilusių vadų, kurie mokės jiems tos dvasios įkvėpti. Tuos vadus reikia auklėti, Tai gali padaryti aukštesnėji mokykla bernaičiams.

Mūsų visuomenė tos mokyklos reikalą jau seniai suprato. Tuo tikslu buvo įkurtas Lietuviškos Kolegijos Amerikoje fondas ir renkami pinigai. Tiktai, deja, tie pinigai atateko ne tam tikslui, kuriam visuomenė juos aukojo! Užėjęs karas visų mintis nukreipė į kitą svarbesnį dalyką — tėvynės laisvę ir nepriklausomybę. Po ilgos sunkios kovos tikslo atsiekusi mūsų visuomenė, tartum išsėmusi savo spėkas, nuslopo. Toksai apatijos stovis vietinių dalykų pirmyn nepastumėjo. Visgi asmenys,

stovintieji arčiau visuomeninės darbuotės vairo, šitą klausimą gaivino. Jų pastangos nenuėjo veltui.

Kuomet tiktai iškildavo tasai klausimas spaudoje ar seimuose, visi reikšdavo vilties, kad tai gali padaryti vieni Tėvai Marijonai. Įvertindami klausimo svarbą ir pažadinti visuomenės pasitikėjimu Tėvai Marijonai per keleta metų ruošėsi, augindami savo jėgas ir kapitalą, prie to šandie mums svarbiausio reikalo — lietuviškos kolegijos įkurimo. Tuo tikslu buvo nupirkta šalyj Chicago miesto didelis 225 akrų žemės ukis, kuris teiktų mokyklai atsparos. Vėliau čia buvo pastatyti pirmutiniai trijų aukštų muriniai namai, kuriuose patalpintas kandidatams naujokynas ir pradžioje high school.

Lietuvių psichologinis nusistatymas visiems yra žinomas — jie visuomet daugiau vertina ir gerbia tai, kas yra ne sava, bet svetima. Šitas mūsų žmonių nusistatymas pasireiškė, kuomet buvo įkurta šv. Kazimiero Akademiją mergaitėms. Visuomenė mažai tevertino savos akademijos svarbą; tėvai, kaip ir pirmiau, leido savo mergaites į valstybines arba svetimtaučių aukštesnes mokyklas. Kas bus, manė Tėvai Marijonai, jeigu šitas nusistatymas bus taikomas ir bernaičiams? Tuo atvėju reikės daugelio metų, kad išauginus lietuviškoji kolegija bernaičiams. Tasai steigėjų sanprotavimas nebuvo be pamato. Visgi mūsų išeivija tokia skaitlinga, kad joje radosi užtekstinai susi-

pratusių žmonių, kurie matė tosios mokyklos gyvą reikalą ir kurie žinojo, kad jos neremdami šviesesnės ateities nesusilauks. Šitiems rinktiniams mūsų visuomenės darbuotojams remiant, pernai buvo padaryta lietuviškos kolegijos užuomazga.

Prieš pora mėnesių atvyko į Ameriką Tėvų Marijonų vyriausis vadovas Jo Ekscelencija Arkivyskupas Jurgis Matulevičius. Jisai, pamatęs pradėtą darbą, labai nudžiugo. Ne mažiau stebėjosi ir didžiai gerb. kun. prof. Bučys, gėrėdamasis gražia kolegijos pradžia. Jo Ekscelencija Arkivyskupas Matulevičius, matydamas, kad Dievas laimina šiam darbui, ne tik tai jį užgyrė, bet patsai oficialiai, tartum uždėdamas savo aukštos valdžios antspaudą, įsteigė pirmutinę lietuvišką aukštesnę mokyklą bernaiciams. Tokiu tai budu liepos mėnesio pradžioje 1926 metais buvo įkurta lietuviškoji kolegija Amerikoje.

Jo Ekscelencijos Arkivyskupo Matulevičiaus atsilankymas Amerikoje suteikė daug gero mūsų išeivijai. Jisai pakėlė žmonių dvasią, sustiprino juos tikyboje ir tautybėje. Bet patsai svarbiausias Jo Ekscelencijos nuopelnas yra lietuviškos kolegijos įsteigimas ir pasižadėjimas jos niekuomet neužmiršti. Toji kolegija visuomet pasiliks vienas artymiausių ir brangiausių reikalų Jo Ekscelencijos širdžiai. Apsigyvenęs Romoje, Jo Ekscelencija rupinsis paruošimu tinkamų tai kolėgijai mokytojų, parinktų iš Amerikos lietuviško jaunimo eilių. Tai kolėgijai tenka įgyvendinti mūsų darbuotojų svajonė — sukurti

moralinę jėgą, kuri nors dalinai išlaikytų lietuvių tautos dvasią Amerikoje.

Jo Ekscelencija Arkivyskupas Matulevičius nurodė naujojo darbo kelius ir tą dvasią, kurioje turi būti auklėjami tikybos ir tautos gėnėjai. Gilus tikėjimas, ryški tautos meilė ir pačių savęs pasiaukojimas artymo gerovei turi būti naujos auklėjimo įstaigos obalsiai. Jo Ekscelencija nustatė tos kolegijos mokslo eigą, atatinamą visiems šios šalies reikalavimams. Kolegija bus įregistruota Amerikos Universiteto Washington, D. C. sąjungoje. Arkivyskupas parinko ir mokytojus, paskirdamas kun. dr. J. Navicką kolegijos direktorium.

Tikslas atsiektas — turime savo kolegiją. Josios sėkmingumas pilnai priklauso nuo visuomenės paramos; visa priklauso kaip ją rems dvasios vadai, kaip patars pradinių mokyklų sesers mokytojos, kaip jų reikalams užjaus spauda. Negalima nepastebėti vieno apsiireiškimo, kuris taip atvaizduoja mūsų lietuvių nusistatymą į tai, kas sava. Per paskutinį mėnesį į lietuvišką kolegiją yra paduota trylika prašymų įstojimui, kurių keturi yra ne lietuvių. Kas tai per reiškiny? Pasirodo, kad svetimtaučiai geriau moka įvertinti mus lietuvius, negu mes patys save.

Telaimina Aukščiausias mūsų pirmutinius žingsnius, kad jais eitume į skaistesnę ir sėkmingesnę ateitį, kurioje mums lietuviams katalikams Amerikoje yra žadama gyvybė. Ir teesie tasai nuostabus reiškiny mums lietuviams paskatinti daugiau vertinti ir remti mūsų savą įstaigą.

J. N.

Kun. I. Abromaitis, M. S.

Atsakymai į Papraščiausius Priekaištus Tikėjimui.

Žmonės paprastai sumaišo du esmiškai skirtu dalyku: pradų ir asmens neapykantą. Sumaišę tuodu dalyku, jie parodo didį piktumą ir rėkia pilna gerkle prieš Bažnyčios aštrumą ir žiaurumą.

Jeį Bažnyčia mokytu to, ką žmonės išsvajoja, kad ji mokina; ji butų ištikrųjų aštri ir žiauri. Ir nebutų lengva žmogui priimti jos mokslas bei tikėjimas.

Bažnyčia nėra palanki priešininkė, išskyrus teisingas, tikras ir butinas aplinkybes. Kadangi ji yra pilna gailestingumo, ji tėra nepalanki klaidingam mokslui. Ji seka Dievo pavyzdį, Kuris nekenčia nuodėmės mummyse, bet parodo gailestingumo nušidėjėliams.

Nenuolaidumas praduose yra esminė tikrosios tikybos ypatybė. Tiesa, be abejo, kuri jai paskirta mokyti, yra visotina, pastovi, nesimainanti. Visi turi jai lenktis. Ji nesilenkia prieš nieką ir niekam nepataikauja. Kas jai nesilenkia, yra apviltas. Negalima su jaja daryti sąlygų; turime ją paveldėti visą arba jokių santykių neturėti.

Tiktai Katalikų Bažnyčia visuomet palaiko tą pastovumą savo mokinime. Tai yra aiškiausias jos ganytojų teismus ir dieviškasis įgaliavimas ir pasiuntinystės įrodymas.

Nuolaidi žmogaus silpnybėms, ji niekuomet nebuvo ir nebus palanki klaidai. "Jeį kas netiki, ką aš sakau", ji

pažymi savo tikėjimo dėsnuose, kuriuos Bažnyčios susirinkimas sustatė, "tegul jis bus pasmerktas", tai yra prašalintas iš krikščioniškosios draugijos.

Tiesa tegali kalbėti su tokiu tvirtumu.

Kurie kaltina Bažnyčią nepalankumo žiaurumu, gal nėra niekuomet skaitę Rousseau veikalo "Socialistinėje Sutartyje" (jis buvo didis palankumo apaštalas) tą gražų dėsni: "Aukščiausias valdovas gali ištremiti iš savo valstybės visus, kurie netiki ir nepriima valstybinius tikybos dėsnius. Jeį kas, pripažinęs tas pačias dogmas, taip elgtųsi netikįs į tai, lai bus baudžiamas mirtimi" (Kn. Sk. 8). Koks nuolaidumas! Reikia pripažinti, kad Bažnyčia geriau tai supranta už tuos, kurie ją kaltina.

&XVIII.

Na, žmogau, ką turi pasakyti apie šv. Baltramiejaus nakties skerdyne? Ar ne katalikai tai padarė?

ATSAKYMAS. Ar tai šv. Baltramiejaus nakties skerdyne kliudo tamstai gyventi kaip dera krikščioniui?

Ar bijai, kad budamas doru krikščionių, tamsta busi pakviestas skersiti savo kaimynus, jeį jie netarnauja Dievui?

Šv. Baltramiejaus nakties skerdyne buvo vienas iš tų labai apgailėtinų įvykių, kurį riausių sukurs, politikų gudrumas, karštagalvių paikystė ir tos ga-

dynės gyvuliškas žiaurumas tegali mums paaiškinti.

Toli gražu, ištikrųjų, kad tikyba pritartų visam, kas daroma jos vardu arba jos priedanga.

Butinai reikia pripažinti, kad jos neprieteliai yra gudriai iškraipę tą baisų įvykį. Jie yra atvaizdinę tai, kaip tikybos darbą, nors jie gerai žino, kad tai buvo atkaklumo ir neapykantos darbas, kurį tikyba smarkiausiai smerkia.

Jie skleidžia tai esant kunigystės ir kunigų darbu, nors joks kunigas tenai nedalyvavo. Priešingai, buvo net kunigų, tarp kurių ir vyskupas ir Lisieux, kurie gelbėjo kiek galėjo hugenotus ir už juos užtarė pas Karolių IX.

Jei nun yra įvykis įrodytas virš ginčų, tai tasai, kad šv. Baltramiejaus nakties skerdynė buvo politinis smugis, kad tikyba tebuvo priedanga daugiau kaip priežastis ir kad klasti ir gudri Katrina de Medicis, Karolio motina, labiau mėgino sumalti politinę partiją, kuri nuolatos smarkiau ją erzino ir kasdien ją kankino, negu kad pakelti Dievo garbę.

Volterio mokyklos poetai pamėgo rodyti Lotaringijos Kardinolą, "laiminantį Katalikų peilius". Deja, Lotaringijos Kardinolas buvo tuo pat laiku Romoje rinkti šv. Tėvo Gregoriaus XIII, šv. Pijaus V, įpėdinio, kurs nesenai buvo miręs.

Tie gi vyrai nežiuri taip akylai. "Meluok ir meluok", Volteris drįso sakyti savo sėbrams, "vis kas nors pri-kibs."

Per paskutinius tris šimtmečius

protestantizmo neapykanta ir vėliau Volterio pasekėjų atkaklumas prieš Bažnyčią taip suvėlė istoriją, kad labai sunku sučiupti tiesą. Įvykiai padidinti, paslėpti, labai iškraipyti ir spalvuoti pagal rašėjų įtarimus. Nedorybės Bažnyčiai primetamos, kurių ji baisėjas. Daugiausia kaltinama tikyba. Lengvai netikėk istorijos įvykių dėstymui, kurie rodo tikyba, vaidinančią juokingą, žiaurią arba nedorą vaidmenį.

Nieko lengviau kaip užpuldinėti Bažnyčią ir tai tokiu budu. Ar gi teisėtas užpuolimo budas? Ar teisingas? Ar doras?

Nėra pragaro nei skaistyklės; niekas niekuomet iš tenai nesugrįžo tai įrodyti.

ATSAKYMAS. Tiesa, niekas nebe-grįžo iš ten; ir jei tamsta ten nuėsi, daugiau negrįši.

Jei kas būtų sugrįžęs iš tenai, aš tamstai sakyčiau; "Eik ten pažiūrėtu ar yra tokia vieta". Kadangi mes negalime tai išbandyti, kokia paikystė pulti į nepataisomojo, nepabaigiamojo ir neišmatuojamojo pavojaus srovę.

Sakai, kad nėra pragaro. Ar esi tuo taip įsitikinęs? Aš netikiu, kad tamsta tai širdingai ir atvirai tvirtintumei. Tamsta butumei įsitikinęs kaip niekas pirmiau nėra įsitikinęs; nei biau-riausi burnotojai nebuvo tai padarę. Rousseau atsakė į klausimą: "Ar yra pragaras?" — Aš negaliu pasakyti. O Volteris parašė vienam savo sėbrui, kurs sapnavo, radęs įrodimus, kad pra-garo nėra, "Tu esi labai laimingas. Aš esu toli nuo tolygių išvadų".

Aš pastatysiu baidius ir tvirtus įrodymus prieš jus. Jėzus Kristus, Dievo Sunus, tapęs Žmogumi, pasakė, kad yra pragaras ir koks baidius; kad jo ugnis niekuomet neges. Tai Jo paties žodžiai, atkartoti tris kartus.

Kuriems aš turėčiau labiau tikėti? Tam, kurs niekuomet negvildeno religijos, kurs užpuldinėja, ko jis nepažįsta ir nesupranta, kurs negal turėti ir paveldėti tikrenybės, kurs neturi nieko kaip tik abejones, arba Tam, Kurs pasakė: "Aš esu Tiesa; dangus ir žemė praeis, mano žodis nepraeis"? Nebuk taip atkaklus: Jėzus, gerasai Jėzus; Jisai taip gailestingas ir jautrus, Kurs atleidžia visą vargšui gailestaujančiam nusidėjėliui, Kurs priėmė be išmėtinėjančiojo žodžio kaltą Magdalena ir moterį, paimtą svetimoterystėje, muitininką Zakejų ir prikryžiuotąjį vagį. Jėzus, sakau, Tamstai tvirtina, kad yra amžina pragaro ugnis ir atkartoja tai penkiolika kartų savo Evangelijoje.

Ar tamsta nusiduotumei geriau suprantąs gailestingumą ir gerumą už Jėzų Kristų?

Pagalvok, žmogau, kad tame dalyke labiau negu kitame, nedoro žmogaus širdis dažniausiai sužadina tolygias nuomones, o ne jo protas. Tai nedorų aistrų balsas, kurios bijo Dievo teisingumo ir rupinasi užmigdyti sąžinės balsą: "Nėra Dievo, nėra teisybės — nėra pragaro".

Ką gi tikrai reiškia tie tų nedorų aistrų šauksmai? Ar aklas žmogus, neigias šviesos esmę, trukdo šviesai tvaskėti? Ar bedievis neigia ar pripažįsta

faktą, kad yra pragaras, kur nedorybė baudžiama ir kuris yra amžinas.

Tai yra bendras žmonijos įsitikinimas. Pragaro tikrenybė yra taip visiškai įskiepyta žmogaus sąžinėje, kad toji dogma randama visose tautose, senovės ir dabartinėse valstybėse, kaip tarp stabmeldžių, žmogėdrių, taip tarp civilizuotų krikščionių. Tai yra taip pamatinė krikščionybės dalis, kad, iš visų erezijų, kurios užpuldinėjo Katalikų dogmas, nėvienu nemanė neigoti pragaro esimo. Toji tikrenybė pasiliko sveika, aiški tarp visų suiručių.

Prakilniausi filosofai ir genijai, ne tik krikščionys, nes tai jiems paprastas dalykas, bet ir stabmeldžiai, yra pripažinę pragaro esimą — Virgilijus, Ovidijus, Horacijus, Platonas, Sokratas, galop nedoras Celsus — trečiojo šimtmečio Volteris. Kas gali suvokti sunkiau įtikrinamus už šituosius?

Pagal Bažnyčios mokslą, amžinosios bausmės doktrina turi, beto, pilną atlyginimą amžinojo gyvenimo doktrinoje. Pirmasai parodo aukščiausiąją ir begalinę Dievo teisybę; antrasai prakilniausį ir besaikį gerumą. Ar ne visos Dievo ypatybės vertos garbės? Nejaugi jos vertos pasmerkimo, tarp kurių yra teisingumas? Aš atkartuju, kad tik mažai tesvajotų tai neigti, jei jie teisingai nebijotų tos bausmės.

(Bus daugiau).

Ž I E D E L I A I

Kun. P. Meškauskas.

Dvi Dieni Su Raupuotais.

Raupuotų prieglaudos Dukuose ap lankymas davė progos misijonieriui, neseniai atvykusiam į Naują Kaledoniją, (Vandenynų salos) arčiau pažinti tą baisiąją raupų ligą. Tiesa, Europoje žino iš misijonierių aprašymų, jog tie raupai labai daug žudo vietinių necivilizuotų žmonių; ne vienam ir misijonieriui pakerta gyvenimą, kurie pasišvenčia jų aptarnavimui. Bet kad prie taip mažo gyventojų skaitliaus, kaip kad yra Naujoje Kaledonijoje, nuo 50 iki 180 baltųjų žmonių būtų užkrėstų tąja liga, tai niekam nei į galvą neatėjo.

Tą prieglaudą aplankiau pirmą kartą su tėvu Mulsant'u. Dvi dieni išbuvaui tarp tų nelaimingųjų, kad jiems pagelbėjus atlikti velykinę išpažintį.

Motorinis laivas auštant mus nuvežė į Dukos pusiasalį, kur senas kalėjimas tapo perdirbtas į raupuotų prieglaudą. Atvykome prie krašto. Matome raupuotus, susirinkusius prie tvoros, nes toliau jiems uždrausta prisitarti. Pamatę mūsų laivą, atėjo jie mus pasveikintų. Tarp jų buvo vyrų, moterų, jaunų ir vaikų. Baisus reginys! Vieniems supuvę veidai, ausys, nosis ir lupos, kiti jau neturi nei nosies, nei ausų, nei pirštų, bet vietoje jų, tik baises smirdančios žaizdos. Vaikai išveizi kaip seni; liga pridavė jiems išvaizdą tiesiog žvėrišką. Mergaitės pasveikino mus koku tai kriokančiu bal-

su; kitos žiurėjo į mus pritemusiomis nuo ligos akimis. Tarp tų nelaimingųjų matyties gražių bernelių ir mergaičių veidelių, kokių aštuonių, dešimčių, dvylikos metų amžiaus, kuriuose dar nesimato taip baisių tos ligos ženklų. Su pasigailėjimu veizėjau į juos tame burėje; norėjusi butinai juos ištraukti iš tenai. Pati mintis, kad tie maži vaikeliai atskirti gal būtų ant visados nuo savo tėvų, šeimynos, neužilgo bus panašus tiems nelaimingiems, tarp kurių stovi. Perėmė širdį ir supurtė iki gilumai. Kaip tai norėjusi nors iš dalies užstoti jiems tėvų vietą, parodyti jiems šiek tiek širdingos meilės, kurios neteko. Vargas! uždrausta net ranką jiems paduoti. Vargšai vienok giliai atjaučia tą širdingą misijonieriaus užuojautą. Aplankymas dvasiško tėvo yra labai jų laukiamas ir kaip šventas skaitomas. Jis vienatinis jų tikras draugas nelaimėje.

Tuojau nuėjome koplyčion, o su mumis ir tas raupuotų burys, kurie dar galėjo vaikščioti. Koplyčia tai paprastas barakas, permaintytas į bažnyčia. Iš lauko pusės labai blogai išveizi: prieš duris varpinyčia, arba geriau sakant du geležiniu balkiu, ant kurių kabavo varpas. Bet viduje nieko netruksta, kad kiek galima geriau pataisius Viešpačiui gyvenimą. Ant gražiai priengto altoriaus stovi šv. Roko, šios prieglau-

dos globėjo, stovyla. Suskambėjo varpas ir suolai prisipildė ligoniais. Vadovaujant vienam iš prieglaudos viršininkų, kurs diriguoja choru ir skelbia maldų intenciją, gieda giesmes, kalba Ražančiaus dalį. Taip širdingai meldžiasi už misijonierių, prašydami Dievą, kad palaimintų jo darbams. Tos maldos ir visų ten esančių susitelkimas iki gilumai mane sujudino.

Likusiamie prieš pusiaudienį laike aplankėme dvi tolymesni prieglaudos dali: vienoje gyveno prasikaltėliai, kitoje gi vietiniai gyventojai raupuoti. Visą laiką po pusiaudienio klausėme išpažinčių: tėvas Mulsant koplyčioje, aš gi tuos, kurie jau negalėjo vaikščioti. Vieni jau neturi nei kojų, nei rankų, o jų veidai persimainę į baisią išvaizdą; kitiems raupai iškreipė sanarius į visas puses. Kiti visiškai apjako ir užkimo, kad taip gurguliavo, jog sunku buvo išgirsti, ką sako. Visus namus pripildė ta pati smarvė, išėinanti iš kruvinų žaizdų; net išėjus laukan, jaučiama ji nosyje. Ne, niekuomet nei manyti nemaniau apie tokį vargą! Taip pat lygiai nelaukiau taip gilaus dievotumo, kokį atradau pas kaikuriuos iš jų. Iš kitų namų renkasi kas vakarą ant bendrų maldų. Daug eina prie šv. Komunijos kas mėnesį, tai yra kuomet atvyksta misijonierius. Ne vienas, kuomet sveikas buvo, nepaisė tikėjimo arba abejotinas buvo, bet susirgęs raupais, grįžta prie tikybos ir tampa tikrai dievotu. Daugelis tad del raupų įeis į dangų.

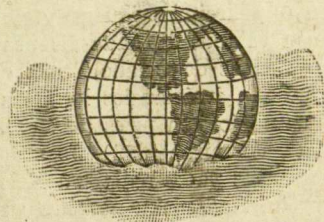
Apie raupuotų maldingumą ir uolumą geriausia liudija naktinė šv. Sakramento adoracija, kuri esti kas me-

tai vieną kartą. Ir šianakt tas įvyks. Vakare, po išklausty išpažinčių, varpas suskambėjo ir šaukė tuos į koplyčią, kurie dar ant tiek sveiki, kad gali ateiti.

Einu atlikti savo valandą. Randu jaunikaitį ir du vaiku, bendrai kalbančiu ražančių. Paskui atėjo du suaugusių, vyras ir moteris; pirmas kalba ražančių ir balsiai atskaito adoracijos apmąstymus. Viskas atsibuvo paprastai su tokiu persitikrinimu ir maldingumu, kad gali nustebinti angelus, o švenčiausiai Jėzaus širdžiai tikrai suteikė didelės paguodos. Aš gi dėkojau Viešpačiui, kad savo malone taip permainė ir patobulino tuos nelaimingus žmones, visiškai netekusius šio pasaulio vilties.

Ant rytojaus anksti tėvas Mulsant'as eina laikyti šv. Mišias prasikaltėlių koplyčioje, nes ir jie turi savo koplyčią, o aš išdalinau šv. Komuniją bažnyčioje. Paskui draugijoje kelių vaikų nuvešiau švenč. Sakramentą ligoniams, kurių vakar išklausiau išpažinčių. Paskui mokiau vaikus katekizmo, nes šiame mėnesyje pirmą kartą priims šv. Komuniją. Pamažu koplyčia prisipildė žmonėmis, apšvietė altorių ir paskutinį kartą suskambinus, išėjau su suma.

(Bus daugiau).

Tretininkų Žinios.

Šv. Pranciškaus šventumas.

Kad krikščioniškoji visuomenė gautų naujos šviesos ir kad ji būtų atitaisyta sulyg tikro evangelinės išminties pavyzdžio, Dievo Apeizda tam tikslui parinko šv. Pranciškų. Ji surėdė, kad jis nušvito kaip nauja saulė; ir kaip Dante apdainuoja: "Jis švietė savo spinduliais kaip skaisči aušra tamsumose."

Šv. Pranciškus kaip jaunikaitis buvo gyvo ir sumanaus būdo. Jis, kaip užrašai apie skelbia, mėgo rėdytis brangiais rubais, kurie buvo malonūs ir švelnūs. Jis kėlė brangias puotas savo draugams. Jis nekartą linksmoje savo draugų kompanijoje švaistydavosi Assyžiaus gatvėse, linksmai dainuodami. Bet visi vienbalsiai pripažįsta jo elgimosi ir papročių skaisumą, jojo kalbų svarumą ir panieką turtų.

Po įkalinimo Peruzijoje ir po bandymo, kokį jam davė liga, jame įvyko didelė viduje atmaina. Vienok, kaip ir bandydamas pasprusti nuo Dievo pasirinkimo, jis išskeliavo į Apūliją, ieškoti progos pragarsėti didvyriškais darbais. Kelionėje pajuto Dievo įsakymą gryžti į Assyžių, kuriame jis sužinos, ką toliau turės daryti.

Ilgą laiką šv. Pranciškus vis dar svyravo. Gi Dievo malonė savo keliu jame veikė. Galutinai, vieną kartą, išgirdęs per Mišias Evangelijos žodžius, sulyg kurių apaštalai ir tos rūšies kiti žmonės turi atlikti savo pasiuntinybę, suprato, kad jis turi gyventi sulyg Evangelijos nurodymo ir tarnauti Kristui.

Po to jis pradėjo dėti visas savo jėgas su cieti į didžiausią artinymę su Kristumi pasiekti visišką į Jį panašumą.

Visas dėmesis Dievo žmogaus, ypač višumoje, buvo pakreiptas į Išganytojo kryžių. Nuo pirmųjų valandėlių, kada jis pradėjo kopriš akis (Thomas de Celano Traet. de mirae. voti del kryžiaus, įvairiausios kryžiaus paslaptyms nuolat spindėjo jam prieš akis (Thomas de Celano Traet. de mirae n. 2). Jo sielos kilnumas ir duosnumas padarė jį tikru Kristaus kareiviu ir vyčiu. Kad nieku nesiskirtu nuo savo Viešpaties, jis ir jo sekėjai turėjo paprotį pasiklausti Evangelijos. Regulos, kaip jie turi

gyventi, jie pasiėmė sau iš Evangelijos. Gi kaip praktikoje tai vykdyti paėmė sau pavyzdžių apaštalų gyvenimą.

Delto savo Regulų pačioje pradžioje sau užsirašė: "Štai Regulos Brolių Mažųjų gyvenimo: užlaikymas Viešpaties Jėzaus Kristaus šventą Evangeliją." (Mažųjų Brolių Regulos).

Jo neturtas.

Kad geriau supratus tą tiesą, pasvarstysime, Gerbiamieji Broliai, tą prakilniausią tobulų dorybių pavyzdį, sulig kurių šv. Pranciškus rengėsi vykdyti dieviškojo gailestingumo planus ir pats tapo tinkamas viešos reformos įrankis.

Jo karštas mylėjimas Evangelijos neturto ir uolumas dėl jo įgyvendinimo lengva įsivaizduoti, bet nelengva aprašyti. Visi pripažįsta, kad jis turėjo įgimtą palinkimą padėti neturtėliams. Kaip šv. Bonaventuras liudija, tai jis buvo taip pilnas gerumo, kad "tapęs tikru Evangelijos klausytoju", jis pasirinko niekuomet neatsakyti išmaldos elgetai, ypač, jei tas prašys "dėl Dievo meilės". (Leg. Maj. c. 1. n. 1.). Bet Dievo malonė prie prigimties dovanų pridėjo siekimą tobulybės. Vieną kartą jis atstatė be nieko vieną pavargėlį. Delto tuojaus pajuto didelį susigraudinimą. Jis išėjo ieškoti to pavargėlio, kad jam pagelbėtų iš viso savo užjaučiančios širdies gausumo.

Vieną vakarą linksmų jaunikaičių draugijoje po geros puotos dainuojant traukė sau miesto gatvėmis. Staiga sustojo. Nepaprastas dvasinis malonumas jį pagavo. Draugai paklausė, ar jis užsivajėjo apie savo sužadotinę. Jis atsakė su dideliu karštumu, kad taip, kad jis tuojaus pasirinko vesti sau kilniausią, turtingiausią ir gražiausią visame pasaulyje sužadotinę. Tąja sužadotinė jis laikė neturtą, arba vienuoliją, kurios pamatu turės būti neturtas.

Išganytojas dėl mus tapo neturtėlis, kad mus savo neturtu padarytų turtingais. Jis išmokėtos dieviškos išminties, kurios neatstos joki žmonių išminties išradimai, kuri viena tik gali suteikti visako.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

RUSIJOJE. — Bolševikų valdžia pradeda tikybai nusileisti visokiais atvejais. Pamatė pagaliau valdžia, kad tikybos iš žmonių neatimsi. Kad patikti piliečiams, bolševikų valdžia leido atidaryti du rusų garsioju vienuolynu šv. Aleksandro Nevskio Petrograde ir Kijevo-Pečioros lavrą Kijeve. Vienuoliams pastatyta viena sąlyga — kad jie kreiptų savo dėmesį į žemdirbystę ir tuomi keltų krašto ukį.

MOZAMBIKAS. — Afrikoje Mozambiko krašte per ilgus metus misijonieriai turėjo didelių sunkenybių. Jų darbuotė nebuvo labai sekminga. Dabar po tų ilgų bergždžių metų pradeda reikštis vaisius. Rugpjūčio 15 dieną Žolinės šventėje Mozambiko krašte didelis vietinių gyventojų skaičius priims katalikų tikėjimą. Misijų darbuotojai tai labai vertina, nes atmindami tenyksių misijonierių vargus, jie tvirtina, kad šiuomi atidaromos durys Katalikų Bažnyčiai į Mozambiko šalį.

INDOKYNAI. — Čia esama katalikų ir protestantų misijonierių. Katalikai turi didžiulio pasisekimo, protestantai gi labai maža. Ne veltui jie iškėlė klausimą kas čia reikia daryti: jie didelės pinigų sumas suvartoja misijoms, pildami pingus per Anglo-Saksų Draugiją ir Amerikos Y. M. C. A., bet sėkmės menkos; katalikai gi pinigų visai neturi, bet sėkmės geriausios. Pasirodo vienas skirtumas — katalikai misijonieriai turi didelės meilės vietiniams gyventojams, rupindamiesi išimtinai jų reikalais; protestantai gi rupinasi savo šeimynomis ir savo draugijų padėtimi.

SUV. AMERIKOS VALSTYBĖS. — Dievo Vardo vienuolija įsteigė Amerikoje seminariją, kuri auklės negrams jų tautos kunigus. Šiais pirmutiniais metais jau buvo 40 kandidatų ir 6 kunigai mokytojai. Tą mokyklą palaiko gana didelis skaitlius katalikų savo gaušiomis aukomis. Pereitą savaitę aukotojų tarpe užrašytas Jo Eminencija Chicago Kardinolas Mundelein, kuris seminarijai paaukoko \$2,000.

— Viskoncino valstybėje Eau Claire miestyje viena protestantė moteris p. M. Dulany paaukoko seserų ligoninei \$100,000. Tai nepaprastai didelė auka, ypatingai katalikiškai įstaiagai iš protestantės moteriškės. Mat, pp. Dulany

abudu sirgdamu, gulėjo šioje ligoninėje ilgesnį laiką. Ne jiems vieniems teko būti ligoninėje; tukstančiai ligonių jas pripildo. Bet, pp. Dulany mokėjo įvertinti seserų pasišventimą ligoniams ir todėl, atsidėkodami joms, mirus vyrui, p. Dulany seserims paaukoko tą didelę pinigų sumą.

— **OSSINING** New Yorko valstybėje yra žinoma prasikaltėlių vieta, kurioje beveik kas mėnuo buna nužodomas vienas kitas piktadarų valstybės įsakymu. Pereitą savaitę vienas kinietis pavarde Wing turėjo būti nužudytas. Jisai paskutinėje savo gyvenimo dienoje paprašė katalikų kunigo, kad suteiktų jam suraminimo mirties valandoje. Atydžiai klausė nelaimingas žmogus kunigo žodžių ir ramiai žengė į elektros kedę. Paskutinėje savo gyvenimo dienoje jisai priėmė Katalikų tikėjimą.

— **New Yorko** mieste protestantai didina savo bažnyčią, kurią vadina Jono Dieviškojo katedra. Šitas maldnamis kainuos 15 milijonų dolerių. Žinoma arkitektūros žvilgsniu bus labai gražus. Protestantai iš tos bažnyčios nori padaryti tautinį paminklą. Dabar neseniai vienoje bažnyčios dalyje pastatytos stovylos Amerikos dvasininkų pionierių, kurių tarpe yra dvi kunigų katalikų: kun. Izaoko Jogues, kurį indijonai nužudė ties Caughnawaga, N. Y., dabar švento, ir kun. Junipero Serra, Kalifornijos, pranciškono misijonieriaus.

Visame pasaulyje yra 324,328,408 katalikai. Vakarinių arba Lotynų Apeigų yra 317,274,389 katalikai ir Rytinių Apeigų 7,054,019 katalikų. Sulig kontinentais katalikai taip dalinasi: Europoje — 190,779,213; Azijoje — 15,516,573; Afrikoje — 3,271,228; Amerikoje — 112,790,464; ir Australijoje — 2,070,930.

ITALIJA. — Tautų Sąjunga sumanė savotišku budu sutaisyti metų ir mėnesių skaitlines. Metai turėtų 13 mėnesių ir kiekvienas mėnesis po 28 dienas. Velykos visuomet būtų antrame balandžio mėnesio sekmadienyje, reiškia 14 d. balandžio. Šitas klausimas buvo pavestas šv. Tėvui galutinai patvirtinti. Bet šv. Tėvas to naujo sutvarkymo netvirtino, palikdamas visgi klausimu atviru, nes tasai klausimas bus galima vėl iškelti, kuomet už poros

metų įvyks Katalikų Bažnyčios Santarybos suvažiavimas. Katalikiškos Mokslų Akademijos rektorius kun. Gianfranceschi yra tos nuomonės, kad šitas metų sutvarkymas nėra reikalingas tiktai bizniui, bet ne visuomeniniam gyvenimui.

— Milane įvyko Kristaus kongresas, kuris buvo atidarytas didelėmis iškilmėmis vietinėje katedroje. Kardinolas Tosi, dalyvaujant dideliu skaičiui vyskupų ir aukštų pasauliečių vyrų, laikė pamaldas. Kongrese pirmininkavo Milano universiteto rektorius kun. prof. Gemelli. Pirmos dienos darbas buvo Ksistaus Karalijos esimas žmogaus sieloje ir visoje tautoje. Paskaitą skaitė Tarento vyskupas Mazella. Antrą dieną buvo liečiami Kristaus Karalijos priešai. Šią klausimą plačiai aiškino šv. Tėvo pasiuntinys Kardinolas Laurenti, remdamasis visomis šv. Tėvų enciklikomis. Be minėtų asmenų kalbėjo daugelis įžymių katalikiškojo pasaulio dvasininkų ir pasauliečių. Jie visi kreipė dėmesį į vieną svarbų dalyką — Kristaus Karalijos ir Jo viešpatavimo reikalingumą pasaulyje.

— Turino mieste Misijonieriai Tėvai Salezjonai savo namuose suruošė misijų parodą. Čia buvo perstatomos visos šalys, kuriuose misijonieriam teko darbuotis ir kuriose dabar darbuojasi, butent Pietinė Amerika, Azija, Australija ir Aigiptas. Visiems metėsi į akis gražus zoologiškas sodas, atvaizduotas iš senos fotografijos, nuimtos kun. Verbiest 1674 metais, kuomet minėtas kunigas buvo Kynų imperatoriaus Kang-Hai paskirtas Pekino observatorijos direktorium. Visa paroda yra tikras meno kurinys.

RYTŲ AFRIKA. — Dažnai misijonieriai atneša tautai ne tiktai amžinojo gyvenimo laimę, bet taipgi daug prisideda prie vietinių gyventojų buvio pagerinimo. Kuomet atvyko katalikai misijonieriai į Nairobi, jiems buvo sunku pragyventi, nes vietinis maistas buvo labai menkas. Tuomet jie sumanė auginti kavos ir arbatos krūmus. Jie parsisiųsdino moka grūdų ir užvedė plantacijas. Vietinė valdžia patarė jiems mesti tą darbą, nes nieko gero iš to nebusi; čia, esą, nėra galima toki augmens auginti. Bet misijonieriai savo žemdirbystę varė toliau. Įvyko žemės ukio paroda. Misijonieriai patiekė puikiausių kavos augmenų, bet valdžios atstovai nenorėjo jų priimti. Metais vėliau

visi javai buvo labai menki, tiktai viena kava užderėjo kuo puikiausia. Šitokiu tai budu misijonieriai pakeitė viso krašto žemės ukį ir šandie jie aukštai pakėlė krašto gamybą ir turtą. Žinoma ne be vargo ir ne be sunkumų, kuriuos turėjo patirti iš krašto valdžios.

toms. Ir kadangi daugelis krikščionių Jo dabar atsižada, tai mes žydai turime Jį sekti!" — baigia savo kritiką Londono žydų laikraščiai.

PRANCUZIJA. — Tulono vyskupijoje kun. kan. Revel įsteigė naują kunigų draugiją, kurios nariai neima jokių įžadų, išskyrus pasižadėjimą gyventi klusnume ir neturte. Tosios draugijos vardas "Jurių Misijonieriai". Kaip vardas parodo draugijos nariai kunigai rupinsis jurininkų reikalais. Tiktai vienoje Prancuzijoje yra 250,000 žmonių, kurie savo gyvenimą praleidžia jurėse. Iš jų 50,000 yra žuvininkai, kurie kiekvieną vakarą grįžta į savo namus ir sekmadienyje bažnyčios nelenkia. Kita 60,000 valstybinio floto jurininkų turi tiktai keleta kunigų kapelionų, kurie prie geriausių norų negali aprupinti sau skirtų žmonių dvasinius reikalus. Likusieji 140,000 yra komercinio floto jurininkai be jokios dvasinės pagalbos. Jie retai buna ant sausžemio ir todėl labai retai mato bažnyčią. Jų dvasinė padėtis yra labai skurdi. Šiuo tai tikslu ir yra įsteigta minėtoji kunigų draugija. Be abejo, kad ir kitos tautos pastebės šį reikalą ir toji kunigų draugija liks ne vienos prancuzų tautos, bet pasaulinė katalikiškoji brolija.

— Prancuzų valdžia pasiuntė tris kunigus vienuolius į mokslinę ekspediciją. tai Lejay, Licent ir Theilhard de Chardin. Kun. Lejay vyksta į Zikavei observatoriją astronomijos tikslais; jo užduotis nustatyti tikrai galutinai žemės ilgio apskaičiavimas. Kun. Theilhard de Chardin yra Prancuzijos Geologinės Draugijos pirmininkas. Jisai vyksta į Kynus — Mongoliją ir Tibetą geologijos ir paleontologijos tyrinėjimų tikslais. Yra nuostabu ir keista, kad prancuzų prieštikiybinė valdžia, kuri draudžia vienuoliams savo tėvynėje darbuotis mokslo naudai, siunčia tuos pačius vienuolius į tolimus pasaulio kraštus ir tai ne paprastus mokytus žmones, bet tikrus mokslo vyrus, kurie kelia tautos vardą viso pasaulio akysė. Įdomu ir keistas yra prancuzų valdžios elgimasis.

Lietuvos Žinios

Bus įvesta civilinės jungtuvės: bus galima apsvesti už 4 litus pas burmistrą, ar viršaitį; taip pat nesunku bus persiskirti.

— Naujai pašalinti katalikai valdininkai "Eltos" vedėja p-lė Avietėnaitė, Valst. Teatro direkt. L. Gira ir Kernauskas, Mačernis iš Telšių Mokyt. Seminarijos.

— Kauno miestui nesiseka gauti paskolos geromis sąlygomis iš Amerikos.

— Streikuoja darbininkai Šiauliuose; plečiasi didesnio streiko pavojus.

— Apskričių viršininkų teisės bus sumažintos, daug jų bus pašalinta, apskričių skaičius bus sumažintas, žydų bendruomenės sustiprintos, šventadienio įstatymas pakeistas. Taip pranešė vid. reik. ministeris.

— Lietuvos Banke liepos 1 d. buvo aukso, sidabro ir svetimų pinigų už 64,300.226 lt. Popierinių litų šalyje buvo už 79,471.218 lt. Prie naujos valdžios vertybių sumažėjo aštuoniais milijonais litų, o pinigų Lietuvoje pas žmones sumažėjo ir gi aštuoniais milijonais litų.

Suomių mokytojų atsilankymas. Liepos 12 d. atvažiavo į Lietuvą suomių mokytojų ekskursija. Svečius priėmė tam tikras komitetas, sudarytas iš atstovų švietimo ministerijos, L. mok. prof. sąj. ir L. katalikų mokytojų sąjungos.

Suomių šaulių vadų padėka. Viešėje Kaune suomių šaulių vadai atsiuntė p. krašto apsaugos ministeriui padėką už priėmimą.

Savivaldybių atstovų suvažiavimas. Rugpiučio mėn. pabaigoje ar rugsėjo pradžioje numatoma šaukti Kaune savivaldybių atstovų suvažiavimą. Darbų tvarkoje numatoma savivaldybių įstatymo pakeitimo projekto svarstymas, privalomųjų savivaldybėms išlaidų klausimas, kelių taisymas ir t. t.

Aklųjų sąjunga. Kaune nutarta organizuoti aklųjų sąjungą, kurios nariais gali būti visi aklieji nuo 17 metų amžiaus. Aklieji gi nuo 8-11 iki 17 metų amžiaus bus tik sąjungoje registruojami. Pirmas steigiamasis aklųjų suvažiavimas šaukiamas š. m. liepos 24 d. Kaune, Liaudies namuose. Informaciją apie aklųjų sąjungą teikia vienas iniciatorių, p. Daunys, gyvenęs Kaune, Ukmergės pl. 110 nr.

Siuntiniai į užsienius. Nuo liepos 1 d. su Vokietija, Čekoslovakija, Latvija ir Estija įvestas paprastų įvertintų ir apdėtų mokesčių pašto siuntinių keitimasis.

Pirmas Let. unverseto daktaras-inžinierius. Musų universiteto technikos fakultetas, pagerbdamas žinomo veikėjo ir specialisto inžinieriaus Petro Vileišio ilgametę ir vaisingą darbuotę ir paminėdamas jo išleistųjų lietuviškų knygų spaudos draudimo metu 50 metų sukaktuves, nutarė suteikti inžinieriui Petriui Vileišiui pirmam Lietuvos garbės daktaro-inžinieriaus laipsnį.

Grįžo iš Suomijos musų ekskursija. Liepos mėn. 2 d. greituoju traukiniu grįžo šaulių ekskursija iš Suomijos. Ekskursantai, gražių įspūdžių kupini, išvažinėjo kiekvienas savo vieton.

Pažymėtina, kad šaulių ekskursiją ne tik suomių šaulių sąjunga (Suojeluskunta), bet ir kariuomenės dalys gražiai priėmė. Buvo iškabintos Suomų ir Lietuvių vėliavos. Didžiausi laikraščiai, pav., "Uusi Suomi" ir kiti įdėjo palankių straipsnių apie Lietuvą, šaulių sąjungą ir šią ekskursiją.

Brangūs svečiai. Gražios ir Lietuvai labai prietelingos šalies, Suomijos, mokytojai atvyko liepos 14 d. Mariampolėn 9:30 val. jie atvažiavo iš Kauno automobiliais prie Valst. Ryg. Jono gimnazijos, kur brangius svečius pasitiko tos gimnazijos direktorius ir Mariampolės atstovai. Apžiūrėję skaitlingiausią Lietuvos gimnaziją, svečiai vyko automobiliais į Vilkaviškį ir Naumiestį, iš ten apie 4 val. vak. grįžo Mariampolėn.

Apžiūrėjęs Kun. Marijonų gimnaziją ir vienuolyną, 4 v. Čionai, Mokytojų Seminarijoje, įvyko iškilmingi pietūs. Pietuose be Suomijos mokytojų, kurių atvyko 34 žmonės, dalyvavo palydovai iš Kauno, 6 žm., Mariampolės mokyklų vedėjai, Liet. Katalikų Mokytojų Sąjungos pirm. p. Čepulis, Prof. Mokyt. Sągos p. Bakunas, miesto burmistras p. Staugaitis ir kiti.

Mokyklų namai liepos 14 dieną pasipuoė Lietuvos ir Suomijos vėliavomis (Suomijos vėliava — balta su mėlynu kryžiumi).

MUSŲ DARBAI

Kam nėra žinomas Tėvų Marijonų vienuolynas Mariampolėje? Tai yra senas Lietuvos tikiybinis žydinys, iš kurio plėtėsi tikyba, dorovė ir šviesa po Lietuvos šalį. Tėvų Marijonų vienuolynas yra išimtimi iš visų kitų Lietuvos vienuolynų, kurie kartu su apšvieta įnešė į Lietuvą ir svetimos dvasios. Mariampolės dvasia nuo savo esimo pradžios buvo ir pasiliko lietuviška. Ją tokia išlaikė Tėvai Marijonai.

Karui pasibaigus, čia jau viešai, niekeno nevaržomi, įsisteigė savo sename lizde naujieji Marijonai. Jie atnaujino vienuolyną, atstatydami namus ir įrengdami juos sulig naujaisiais reikalavimais. Jie įsteigė berniukams gimnaziją. Ne tik tai namai, bet ir mokslo stovis Marijonų gimnazijoje pralenkia visas tolygias įstaigas Lietuvoje. Dabar jie atgaivino ir pradėjo leisti Lietuvos žmonių mylimą laikraštį 'Šaltinį', kapsų, zanavykų ir dzukų atgaivintoją. Kaip pirmiau Mariampolėje buvo, taip ir dabar liks dešiniame Nemuno šone Lietuvos švietimo centras.

Marijonai nėra skirti vien kapsams. Jie yra skirti visai Lietuvai. Štai kodėl jie po karo tuojau pasirūpino įsisteigti Lietuvos dabartiniame centre Kaune. Čia jiems Arkivyskupas Karevičius, dabar patsai Marijonas vienuolis, tuomet Kauno vyskupijos valdytojas, pavedė, mažutę bažnytelę prie Laisvės alejos. Jie tuojau pastatė puikius trijų aukštų muro namus, kuriuose galėjo tilpti ne tik patsai vienuolynas, bet ir bendrabutis kunigams ir klerikams-studentams, lankantiems Lietuvos Valstybinį universitetą Kaune. Šiuose namuose gyvena ir tie kunigai Marijonai, kurie profesoriauja universitete.

Kiek toliau nuo Marijonų darbuotės pasiliko aukštaičių ir žemaičių kraštai. Bet ir čia jau daromi žingsniai įsikurti ir darbas pradėti. Tuom syk Tėvai Marijonai jau įsisteigė Ukmergėje, kame Tėvai Kapuciniai, asmenyje savo vyresniojo Tėvo Kazimiero, perleido savo vienuolyną ir visus jo turtus Marijonams. Ukmergės vienuolynas eina prie tos pačios išvados — įsteigti čia gimnaziją. Tolymesnis plėtimasis yra žemaitija. Marijonų vienuolijoje

yra jau ne mažas burys žemaičių, kurie, sustiprinę savo jėgas, galės pradėti rimtą darbą savo tėviškių dirvonuose.

Kiek nuskriausta yra Vilniaus šalis. Dabartinė politinė padėtis neleidžia čia nieko veikti, nors šitas kraštas yra reikalingiausias savų darbuotojų. Bet kas buvo galima, tas padaryta. Giliai Vilnijoje gudų krašte įsteigta gudams gimnazija, kuri auklėja savo tautai darbininkus. Gudai, gindami savo reikalus, kartu gins ir musų; jie yra nelyginamai skaitlingesni ir jų lenkai taip lengvai nenuslopins kaip mus. Jiems tvirčiau sustiprėjus, ir mums bus lengviau tenai atsiremti.

Ne vien tiktai Lietuvoje, bet ir kaimynuose Marijonai skleidžia savo darbuotę. Jie įsisteigė Latvijoje. Latviams padėjo lietuviai. Amerikiečiams gerai žinomas kun. Meškauskas praskynė Marijonams kelią į Latviją. Marijonų įtekmė yra žymi ir Lenkijoje. Pačioje Varšavoje lietuviai turi savo bažnyčią, jiems kunigaikštienės Radvilienės paaukota. Šitose sunkiose nedraugiškų santykių aplinkybėse lietuvių reikalus jų gimtoje kalboje aprūpina Marijonai.

Pats katalikybės centras yra Roma. Kas nori katalikiškame pasaulyje gyvuoti, tasai turi įsisteigti jo širdyje. Taip ir Tėvai Marijonai įsteigė savo vyriausią namą ir klerikų seminariją Rómoje. Čia apsigyveno visos vienuolijos vadovas Jo Ekseelencija Arkivyskupas Matulevičius, kurio globai tenka visos vienuolijos valdžia ir jai naujų kandidatų į kunigus vienuolius auklėjimas. Toksai dabartinis stovis lemia laimingą ateitį. J. N.

Garbės Remėjai:

Cibulskis Petras, Chicago, Ill.	
Peldžius Antanas, Chicago, Ill.	
Kamarauskaitė Brigita, Chicago, Ill.	
Sv. Magdalenos Moterų Draugija, Gilberton, Pa.	\$100.00
Auškalnaitė Barbora, Chicago, Ill.	100.00
B. Aukškalnaitė, Chicago, Ill.	100.00

Visiems Marijonų Kolegijos Remėjams ir Aukotojams nuoširdžiai ačiu. *Remėjų Centras.*

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Ar galimas daiktas, kad žmogus užpirko šv. Mišias į Kretingą, manydamas, kad tą žmogų, ant kurio jisai supyko, velnias pristotų ir pristojų?

S. E., Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Velyti žmogui, kad jį velnias pristotų, yra labai didelė nuodėmė. Tuo tikslu duoti ant Mišių yra dar didesnė nuodėmė. Dievas žmogaus maldų teišklauso, kuomet jis meldžia ką gero, kaip Dievo garbei, savo bei kito asmens sielos ar kuno naudai. Nuodėmės Dievas išklausti negali, nes nuodėmės, kaip šv. Raštas sako, Viešpats Dievas nekenčia. Todėl jisai jokiū būdu negalėjo išklausti ir to nuodėmingo bei neprotingo žmogaus, apie kurį Tamsta kalbi savo paklausime.

KLAUSIMAS. — Aš žinau, kad Amerikoje yra trys vienuolijos moterims. Esama Kazimieriečių ir Pranciškiečių. Bet koks tasai trečias vienuolynas?

“Laivo” Skaitytoja.

ATSAKYMAS. — Yra Jėzaus Nukryžiuotojo sesers arba dažnai vadinamos sesers pasijonistės.

KLAUSIMAS. — Kodel mūsų kunigai duoda rankas bučiuoti žmonėms? Verčiau bučiuoti delnai, kurie patepti šv. aliejais, bet ne rankos. Juk tai baudžios palikimas.

J. N. iš Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Rankos bučiavimas yra ypatingos pagarbos pareiškimas. Lietuvoje žmonės bučiuoja rankas ne tik tai kunigams, bet ypatingai moterims ir šiaip jau ponams. Tai yra paprotys. Kaip kiekvieno papročio žmonės jo gali laikyti

arba nesilaikyti. Kokio nors papročio laikytis žmogų niekas neverčia. Tai pilnai nuo jo pamėgimo priklauso. Dabar Lietuvoje vyrai tariasi ir laikraščiuose rašo, kad nebučiuoti rankų moterims. Jų niekas neverčia — gali bučiuoti, jeigu nori. Bet jeigu nebučiuos, už tai pabaudos nemokės. Lygiai ir su kitais papročiais. Jeigu kas nori pareikšti kunigui pagarbos, bučiuodamas jam ranką, labai gerai. Bet jeigu nebučiuos, bus da geriau, nes tuomet kunigą paliuosuos nuo dažnai esamų nesmagumų, ypatingai išpažinėčių klausimo metu.

KLAUSIMAS. — Ar tisa, kad garsusis Napaleonas mirė kataliku?

J. V. iš Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Taip. Napaleonas, jausdamas, kad jo sveikata silpsta ir kad reikia mąstyti apie amžinybę, parašė į Kardinolą Felsch, prašydamas kunigo. Ypatingi yra imperatoriaus laiško žodžiai: “Atsiųsk man kunigą. Neleisk man čia kaip šun numirti”. Kadangi ant šv. Eleonos salos nebuvo jokio kunigo, šv. Tėvas Pius VII pasiuntė tenai 1819 du kunigu, abudu korsikiečių, butent BiConavita ir Viguali. Pirmutinis buvo senas kunigas, ilgus metus dirbęs Pietinės Amerikos misijose, antrasai buvo jaunas kunigas. Jiedviem šv. Tėvas suteikė visas nuodėmklausių teises. Atvykusius kunigus imperatorius priėmė labai maloniai, patsai prižiūrėdamas kopolytėlės ir altoriaus statybą savo namuose. Pagaliau Napaleonas priėjo išpažinties. Kunigas suteikė jam

išrišimą ir imperatorius pirmą kartą po daugelio metų priėmė Švenčiausią į savo širdį. Savo gily tikėjimas Napoleonas parodė, gulėdamas šventosios Marties patalo. Tuomet jisai pasakė kunigui, kad jie laikytų Švenč. altoriuje adarą, prie Kurio prašė savo draugų melstis visą laiką. Paskuti-

nes 5 dienas milžinas praleido be nuovokos. Tuo laiku kun. Viguali suteikė jam Paskutinį Patepimą. Taip tai, susitaikęs su savo Viešpačiu, mirė garsusis Napoleonas.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laisčių mes gauname kasdien.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMBANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiarškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, nerviškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Aprg.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavoimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGĄ"

"Draugo" kaina Lietuvon tik

\$6.00 metams.

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.

CHICAGO, ILL.